

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Humilitas summi ac supremi Entis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

paradisum extra paradisum solo tua exercitio obedientia. O si tua quis premere posset vestigia, quanta conscenderet celestium voluptatum fastigia!

ARGUMENTUM.

Humilitas summi ac supremi Entis.

ARTICULUS III.

Nondum satisfactum nobis fuerat ex eo, quod intelleximus circa occupationes Jesu Christi, tempore profundæ hujus solitudinis, in quâ tamdiu incognitus permansit mundo; & illa etiam, quæ hâc super re nobis loquebatur, nondum attigerat metam ejus, quod dicendum nobis circa hoc habuerat. Sic igitur iterum inceptit.

Qui sequi veller directionem ductum & dictamen prudentiæ humanæ, persuasum sibi habebit, cum Dominus noster eo nomine descenderit è cœlo in terram, ut esset lumen mundi, non debuisset se abscondere mundo, cum lumen factum non sit, nisi ut videatur, sicut tenebræ factæ sunt, ut non videantur. Bonum est homini, qui non nisi caligo est & tenebræ, abscondere se, quantum potuerit; quamprimum enim prodit in lucem, suum prodit & ostendit probrum, minimo offuscatur splendore, obruitur vanitate, perit & abit in auram. Verùm DEO abscondi non convenit, cum lu-

men sit & lumen infinitum: hinc sæpius accessi Dominum ac Salvatorem nostrum in oratione admirans, & interrogans ipsum: Quid faciebas, o lumen æternum, in tam ingenti obscuritate ac caligine, in quâ ita manebas absconditus, ut nemo quasi perciperet, te esse in mundo? Et ecce tandem, quid ostenderit mihi.

In primis, cum infensissimus JESUS CHRISTUS hostis gloriæ Dei sit superbia, in vitâ suâ absconditâ oppugnavit superbiam, capitalem hostem gloriæ DEL. ruinam & magnam stragem perierit parti Angelorum in cœlis, & cunctis hominibus in terris, necessarium erat, ut oppugnaret ipsam profundissimâ, quæ esse possit, humilitate. Major hâc esse non potest, quam videre infinitam Majestatem Dei totam redactam in nihilum: Verùm elementum & conservatio humilitatis est solitudo, ubi quis manet omnino incognitus, & consequenter etiam despectus: Et hanc ob rationem commorari tamdiu voluit absconditus in domo Sanctissimæ Virginis & S. Joseph, ubi longis tractibus

bus & longo tempore bibere & degustare voluit dulciores vitæ abjectæ & contemptæ, à quâ homines aded abhorrent, sed quæ summè accepta est DEO, cum repareret gloriam ipsius à superbiâ offensam & conculcatam.

Jesus Christus continuu patrauit miraculum vivendo in mundo absque splendore.

Non poteram, dicebat mihi, ambire & aucupari gloriam, quæ mihi non debebatur: siquidem, si recepissem simul & semel omnes & summos omnium honores à cunctis creaturis, à primo Seraphim usque ad ultimum æris atomum, omnia hæc mihi meritissimo jure fuissent debita, & facillimè efficere potuissem, ut mihi redderentur: non aliud agendum mihi fuerat, quam ejaculari aliquos divinitatis meæ radios, manifestare meæ gloriæ animæ, sicut & illam mei corporis, mox vidissem omnes creaturas prostratas & circumfusus ad pedes meos, ut supremis me afficerent honoribus.

Ut quid non faciebas id, Domine? imminuisses profectò labores tuos, in instanti ignorantia & peccatum expulsa fuissent mundo & gloria DEI ubivis locorum introduceta, omnisque terra verus evasisset paradysus.

Non, inquit mihi, facere id volui; sed continuum nunquamque intermissum hanc ob rem patravi miraculum, totius meæ vitæ duratione suâ adæ-

quans curriculum, quo mei suspendebam gloriam corporis, meæque abscondebam magnificentiam animæ, quatenus Divinitas mea sub obscuro corporis humani velo abscondita non apparet: sicque permanere volui in statu prorsus abjecto toto tempore vitæ meæ, ob tres præcipuè rationes.

Prima, ut cognoscerent homines vim ac excellentiam, amoris mei; videntes, quod expoliaverit me pro suo commodo. Siquidem propria mea vita est gloria, eòquod receperim nativitatem meam æternam in medio splendorum gloriæ Dei Patris mei, cumque sim filius ipsius naturalis, etiam secundum humanitatem meam, possessio gloriæ ipsius mihi est debita in primo instanti meæ conceptionis insinu matris meæ. Cum ergò gloria mea sit propria vita mea, me exuisse & privasse illâ, nonne hoc, fuerat mori vitarum omnium pretiosissimæ? Et si considerent homines, quod pro amabili hâc vitâ gloriæ quâ vivere debebam, sufferre voluerim humiliationes & contemptus omnibus momentis, quibus incolui terram, ad laborandum & tolerandum pro salute illorum; nonne æstimare debeant tot mortes secretas, quas sustinere volui pro illis ante publicam illam & manifestam,

Tres rationes vitæ abscondite & abjectæ Christi Jesu,

I. Ratio demonstrat nobis suum amorem.

stam, quam tandem sustinui in Cruce?

2. Ratio. Do-
get nos humi-
litate,

Secunda ratio fuit, ut illis præberem exemplum perfectæ humilitatis. Quando benè perpendent, me absconditum permanisse tanto tempore, qui tantum boni præstare poteram in mundo, me manifestando; addiscunt, quod, quando adornati fuerint omnibus talentis, omnemque possederint sapientiam tum Angelorum in cælis, tum maximorum hominum in terris, manifestare se non debeant mundo ex propria sua inclinatione; sed absconditi semper permanere more ignis, qui multo melius conservatur, quando absconditur sub cinere; insuper ament esse incogniti hominibus, ad conservandum se solos cum Deo solo, quoad placuerit providentiæ suæ proferre ipsos in lucem, admoveere ad id, quod ab ipsis desiderat, ipsosque reddere idoneos ad promerendam suam gloriam. Hoc ingens dogma est sapientia, & sapientiæ infinitæ, si homines sibi persuaderent, se ad nihil esse utiles, dum nihil à Deo, cui præsent, accipiunt muneris, seque contentos esse debere statu abjectionis, in quo plus gloriæ reddant Deo, quam in splendidissimis quibusvis muneribus ac provinciis, quibus semetipsos intrusissent. Econtra autem, se habiles

esse ad omnia, seque omnia posse, si Deo placuerit ad gloriam suam ipsorum uti operâ! quo in casu extimulare se ipsos deberent illo S. Pauli effato, cum integrâ in DEum conscientia: ad Philipp. 4. *Omnia possum in eo, qui me confortat.* v. 13.

Et tandem tertia ratio, quod tanto tempore in statu objecto vitæ absconditæ me continuit, est, quod supplere voluerim defectum humilitatis, quâ omnes destituti fuerant homines. Debuerant omnes sese immergere in abyssum nihili ad honorandas infinitas excellentias Patris mei cœlestis, quas tantis affecerunt injuriis, quantas commiserunt iniquitates & peccata. Sed quia humilitatis adeò profundæ capaces non erant, ad reparandas satis dignè injurias Deo illatas, immersti memetipsum in nihilum, quod ipsis fuerat amplectendum, & hic apertos illis teneo thesauros, è quibus accipere poterunt, quidquid sibi deficit ad satisfaciendum plenè Deo, modò me inquirent & invenire me studeant in hoc statu. Hic est ille, in quo tam longo permansi tempore, hic est ille, in quo facilius aures præbeo accedere me volentibus, hic est etiam ille, in quo liberalius meos dispertior favores. Nemo unquam accessit me in meâ solitudine, in meâ humiliatione,

3. Ratio. Sup-
plet defectum
nostræ humi-
litate,

Y y qui

qui non recesserit plenus solatio, locupletatus divitiis æternitatis; sed status hic est, cujus pulchritudo me adeo oblectat, adeo displicet hominibus, ut nemo satis illius agnoscat valorem, illius æstimer pretium.

Ah! mi Domine, inquebam ipsi, vehementi gratiæ ipsius tangenti cor meum commota impulsu, mi Domine, fac cognoscere me illum, illiusque in me excita desiderium. Probè novi, dixisse se in Evangelio: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Equò nimium mihi constat proprio me experimento, nonnisi superbiam esse, quæ nos inquietet, & animarum nostrarum perturbet pacem. Qui eò usque vincere se ipsum posset, ut libenter vellet contemni, viveret semper quietus, pace nunquam non frueretur admirabili. Eheu! an nunquam felicem hunc assequar statum, ut degustem dulcedinem divinæ huius pacis, quam dare non potest mundus?

Math. II.
v. 29.

Non minor
requiritur
gratia ad in-
veniendum
Jesum Chri-
stum in pro-
funda sua hu-
militate, quam
ad possiden-
dum ipsum in
sua gloria.

Noveris filia mea, non minori opus esse gratia, ut in mea inveniar annihilatione, quam ut inveniar in mea gloria: duo hi status, sunt duo extrema, quæ infinitâ ratione videntur inter se differre, sed in mea conjunxi illas personâ; qui invenerit me in uno, invenerit me etiam in altero; sed in ambobus sum

DEus absconditus, & cunctis hominum inacessibilis viribus: Lux nimia in uno ipsorum ofundit & offendit oculos, & tenebræ nimix in altero obcecat illos. Qui me intuentur in meâ splendoribus gloriæ, sunt Beati in cælo, sed oportet prius ipsos mori, ipsorumque à me corroborari oculos lumine gloriæ; Et quando hunc assecuti sunt statum, dicitur requiescere ipsos in pace æterna: *Requiescant in pace;* Et qui aspiciunt me in tenebris profundæ annihilationis meæ, sunt beati in terra; sed & ipsos prius mori oportet omnibus imperfectis naturæ inclinationibus ac desiderii, ipsorumque à me confortari animam gratia speciali. Et quando hunc obtinuerint statum, benè affirmari potest, ipsos in solida & constanti requiescere pace, quam nihil poterit perturbare: *Requiescant in pace.*

Bona hæc anima nobis enarrans ista, tam repleta erat lumine & cognitione circa excellentiâs humilitatis Salvatoris nostri, ut dies integros de his fecisset nobis verba; sed cohibere me non potui, quin interpellarem ipsam, ad enarrandum illi admirabiles affectus, quos Seraphicus Pater meus S. Franciscus ex eodem hausit fonte, è quo hauserat ipsa suos. Si quis unquam assecutus est intelligentiam
& vé-

Principium
humilitatis
S. Francisci
ipsius paupo-
tas.

& veram praxin annihilationis Jesu Christi, asseri potest, hunc ipsum fuisse: hinc est, quod tam absoluta & totali abstractione separaverit & avulserit se à mundo, ut totam suam hæreditatem voluerit esse mihi ex omnibus, quod DEus non est; de quo indispensabilem sibi imposuit obligationem, suisque ita præcepit Fratribus in regula: Fratres nihil sibi approprient; quasi diceret; Fratres mei non habeant aliam in terris possessionem, nisi purum nihilum: per quod medium ecce tibi illum subjectum omnibus, & infra omnes, nec alium tenentem locum, nisi quod omnium sit novissimus, sub pedibus cæterorum hominum, & unico verbo, omnino annihilatus.

Nolebat fratres suos habere aliquam auctoritatem aut potestatem in hoc mundo, nisi illam observandi ad literam sanctum Evangelium; Et licet ob virtutem suam amaretur à maximis quibusvis præsulibus, & à summis etiam Pontificibus, nunquam tamen voluit altum ab iis exposcere privilegium, nec etiam aliquod sponte ab iis oblatum acceptare; affirmabat enim, quod humilitas & submissio lucretur omnia: & sicut, si res dura projiciatur contra rem mollem, dum res mollis cedit duræ, illa hanc in se includit,

ac illius adit possessionem; sic cede omnibus, & omnes lucraberis.

Si fratres mei, dicebat, fuerint ad pedes præfulum & presbyterorum, hi amplexabuntur illos & amabunt tenerè; sed si accedere illos volent cum auctoritate, repellentur, & nihil officient. Quam si perseverantes in sua mansuetudine & humilitate, fuerint repulsi & exclusi à prædicando, vel exhibendo aliud quoddam obsequium animabus, cedant cum modestia, prædicabunt hoc exemplo tam efficaciter, ut conversuri sint omnes, quin etiam emollituri illos, à quibus primâ fronte tam durè fuerant accepti. Et postquam sic omnia humilitate fuerint lucrati, unus ad populum factus sermo plus afferet utilitatis, quam quinquaginta aliis, si fecissent illos cum auctoritate.

Et quia certi Religiosi, qui sequebantur dictamen prudentiæ humanæ, urgebant ipsum, ut aliam vellet carpere & tenere viam, cor suum tantâ doloris amaritudine transfixum sensit, ut voce animatâ zelo, totusque diffluens lachrymis dixit illis:

O fratres mei! ô fratres mei! vos vultis mihi auferre victoriam mundi. Ubertin. lib. 5. c. 1.

O fratres mei, quid cogitatis? quid agere vultis mei fratres? palmam de mundo jam reportatam meis vultis extorquere

Yy 2 mani-

Affectus humilitatis S. Francisci pro se & suis fratribus.

incipium
humilitatis
Francisci
pro paupo

manibus; siquidem Iesus Christus, vult ipsum me vincere, sicut ipsemet vicit illum, annihilando me ipsius exemplo; & novi hoc esse medium unicum, universum mundum lucrandi DEO.

Dicebat aliquando Episcopo Hostiensi, quem reverebatur velut patrem suum, & sui pro-

tectorem Ordinis. Mi Domine, si velis fratres meos afferre fructum in Ecclesia DEI, conserva illos semper in statu humili & spiritu vocationis suæ, subiectos universo mundo; ne augeas illos sacris principatibus, præsulumque gradibus, nec permittas extolli ipsos, aut aliqua fulgere dignitate in sancta Ecclesia.

ARGUMENTUM.

Annihilatio ipsius, qui est omnia.

ARTICULUS IV.

PROduxit sermonem de eodem argumento, bona hæc anima nobis dicens: Singulari afficior voluptate, dum confidero IESUM Christum mundo absconditum, cunctisque incognitum hominibus, nisi paucissimis suis intimis, velut Sanctissimæ Virginis & S. Josepho, quos secum habebat, ut illos felicigaret consuetudine suâ magis familiari, ac locupletaret abundantia gratiarum specialium sibi soli cognitarum.

Iesus Christus Nonne tu es, Domine, qui
semper tetendit ad annihilationem, magnum es omne, cujus immensitas nullis stringitur limitibus? Nonne tu es DEUS Omnipotens, qui omnes eduxisti creaturas ex obscura caligine nihili ut exponeres eas luci? Et nunc extrahis te ipsum e mediis infinitæ tuæ gloriæ splendoribus,

ut abscondas te profundis nihili tenebris, ubi non magis appares mundo, si esses nihil ex omnibus. Postquam divinitas annihilata est in Humanitate tuâ sanctissimâ, Humanitas hæc, quæ infinitâ ratione sublatam se vidit in altum, non habuit stimulum magis fortem, magis frequentem, quam versus abiectionem & sui annihilationem, ad imitandum divinitatem, non quod hic stimulus fuerit ipsi naturalis, aut acceptus humanæ suæ inclinationi. Si enim vidimus, quod tantam ostenderit repugnantiam sufferendo mortem, ut ipsum oportuerit sanguinem sudare & aquam ad vincendum illam; concludere exin possumus, ipsum sensisse quoque repugnantiam naturalem tolerando humiliationes & contemptus.